

Interreligiös solidaritet för att tjäna en sårad värld

‘Serving a wounded world in Interreligious Solidarity’

The World Council of Churches (WCC) and the Pontifical Council for Interreligious Dialogue (PCID) released a joint document, “Serving a Wounded World in Interreligious Solidarity: A Christian Call to Reflection and Action During COVID-19 and Beyond.”

Its purpose is to encourage churches and Christian organizations to reflect on the importance of interreligious solidarity in a world wounded by the COVID-19 pandemic.

The document offers a Christian basis for interreligious solidarity that can inspire and confirm the impulse to serve a world wounded not only by COVID-19 but also by many other wounds.

February 5, 2021: The World Council of Churches (WCC) and the Pontifical Council for Interreligious Dialogue officially launched translations of their latest joint document.

<https://www.youtube.com/watch?v=2TWPPJDqNg4>

Ett kristet upprop till eftertanke och handlande under coronakrisen och därefter. En gemensam publikation från Rådet för interreligiös dialog (PCID) och Kyrkornas Världsråd. Copyright 2020 Påvliga Rådet för interreligiös dialog och WCC Publications.

Översättning till svenska: Kaj Engelhart, Kommissionen för interreligiös dialog i Stockholms katolska stift (KID)

Innehåll:

Inledning

Den aktuella krisen

Vårt fundament för en religionsövergripande solidaritet

Grundsatser

Rekommendationer

Slut

Inledning

Vad innebär det för oss kristna att älska och tjäna våra medmänniskor i en värld där COVID-19-pandemin har lett till svårt lidande över hela världen? I en tid som denna kallar Kyrkornas Världsråd (KV) och Påvliga Rådet för interreligiös dialog (PCID) alla som lever i Kristi efterföljd att älska sina medmänniskor och tjäna dem.

Vi understryker hur viktigt det är att göra detta i solidaritet också med dem som bekänner sig till och utövar en annan tro än vi själva, eller som inte känner sig tillhöra någon bestämd trostradition. Detta dokument ska erbjuda ett kristet fundament för solidaritet mellan religionerna, som kan ge och stärka impulsen för kristna i alla kyrkor att tjäna en värld som sårats inte bara av COVID-19-pandemin utan också av många andra skador. Även om det i första hand riktar sig till kristna, hoppas vi att det är till nytta för dem som tillhör andra religioner, som utifrån sina egna traditioner redan har reagerat med liknande tankar på denna kris. Den globala utmaningen att reagera på denna pandemi kallar oss till ett starkare ekumeniskt och interreligiöst medvetande och till mera samarbete. Liknelsen om den barmhärtige samariern (jfr Lk 10:25-37) hjälper oss att fundera kring frågan ”Vem ska vi älska och bära omsorg om?”, och den erbjuder en orientering när det gäller komplexa begrepp som ”tjänande” och ”solidaritet”. Jesus berättar denna historia i samband med budet att älska sin nästa. En man lämnas sårad vid vägkanten och medlemmar av hans egen religion passerar utan att ge någon hjälp. Den person som till slut stannar upp och hjälper honom – en samarier – tillhör en trosgemenskap som sedan århundraden är i strid med den sårades gemenskap om religiös identitet, rätt gudstjänstfirande och rätten att delta i politiska beslutsprocesser. Berättelsen inbjuder till en fundering kring det nödvändiga i att tjäna den som lider och att i solidaritet med vederbörande överträda gränser. Den manar oss också att göra upp med fördomar som vi kanske fastnat i och att ödmjukt och tacksamt erkänna att ”den andre” (i detta fall samariern) kanske för oss avslöjar den verkliga betydelsen av tjänande och solidaritet.

Denna liknelse utmanar kristna att tänka efter, hur handlandet ska se ut i en värld som sårats av COVID-19-pandemin och religiös intolerans, diskriminering, ekonomisk och ekologisk orättvisa och många andra synder. Vi måste fråga oss: Vem är sårad, och vem har vi sårat eller nonchalerat? Och var skulle vi kunna bli överraskade när någon visar medkänsla, så som Kristus gjorde? Denna berättelse uppfordrar oss att övervinna religiösa fördomar och kulturellt betingade förutfattade meningar. Och detta både när det gäller dem vi tjänar och dem som vi tjänar tillsammans med, när vi arbetar på att lindra lidande, läka och återskapa helheten i en pluralistisk värld. Samtidigt ger det oss ett hopp som är av avgörande betydelse för vår tro och sättet vi lever den på, när vi inser att det är Kristus själv som i ”den andres” – samarierns - gestalt erbjuder den sårade sin hjälp.

Den aktuella krisen

COVID19-pandemin har drabbat vår värld på ett ofrånkomligt, omedelbart och från vår sida på ett nästan oförberett sätt. Den har förändrat det dagliga livet för alla och tydligt blottlagt alla människors sårbarhet. Vid sidan om de miljontals människor som smittats fysiskt, har många fler drabbats psykiskt, ekonomiskt, politiskt och i religiöst hänseende: alla har

tvungats avstå från offentliga gudstjänster. Många har varit tyngda av att komma tillrätta med död och sorg, särskilt när de inte kunde vara närvarande när deras nära avled, inte kunde ge dem de sjukas sakrament och inte heller en värdig begravning. Världsekonomin har tvungats på knå i lockdown, och svälten i världen har ökat till det dubbla till följd av katastrofen. Pandemin har också lett till en ökning av det familjära våldet. Kravet på fysiskt och socialt avstånd har inneburit isolering för många människor. Förtvivlan, ångest och osäkerhet har börjat härska över människors liv. Coronaviruset har drabbat alla, rika och fattiga, gamla människor och barn, stadsbor och människor på landet, bönder och företagare, arbetare och studenter.

Pandemin, som svårt sårar hela den samlade mänskligheten, gör oss mer medvetna om den skandalösa klyftan mellan fattig och rik, mellan privilegierade och marginaliserade. På många håll har gamla, sjuka och invalidiserade drabbats mest, ofta har de helt eller delvis saknat tillgång till medicinsk vård. Pandemin har stärkt rasistiska fördomar, den har lett till ökat våld mot dem som sedan länge betraktats som hot mot en bestående politisk struktur med system som präglas av ojämlikhet, uteslutning, diskriminering och diktatur. Människor i samhällets utkanter, särskilt migranter, flyktingar och fångar, är de som drabbats hårdast av pandemin.

Den mänskliga nöden i samband med pandemin utspelar sig mitt i det lidande vi finner runt om på vår planet. Många har uppmanat oss att inte bara lyssna till de lidande människornas röst utan också till det ihållande skriet från jorden och allt levandes gemenskap på jorden som hotas av ett ännu värre tillstånd på grund av de ekonomiska följderna av COVID-19-pandemin. Vi kan se denna hälsokris som ett förebud om kommande kriser i samband med klimatförändringar och förstörelsen av den biologiska mångfalden. Vi måste omedelbart förändra vår inställning och vårt handlande i riktning mot en ekologisk omvändelse, så att vi effektivare kan ägna oss åt vår värld och bry oss om den lidande skapelsen.

Det skärpta medvetandet om vår gemensamma sårbarhet är ett upprop till nya former av solidaritet över alla gränser. I detta ögonblick av kris är vi tacksamma för den hjältemodiga insats som medarbetarna i hälsovården och alla de som osjälviskt erbjuder sin tjänst gör, medan de till och med riskerar sin egen hälsa. Vi har också sett hoppfulla tecken på mänsklig solidaritet med de nödlidande som kommit till uttryck i volontärarbete och kärleksgärningar. Vi gläder oss att kristna liksom människor av alla trosriktningar och av god vilja samarbetar för att bygga en kultur av medkänsla och för att ge de behövande och svaga materiell, psykologisk och andlig hjälp, både individuellt och på institutionsnivå. Vi är en familj av människor, och därför är vi alla varandras bröder och systrar, medinvånare och grannar i vårt gemensamma hus. Vårt ömsesidiga beroende påminner oss om att ingen kan räddas av egen kraft. Nu är det tid att upptäcka nya former av solidaritet för att planera för världen efter COVID-19.

Interreligiösa relationer kan vara ett verkningsfullt sätt att uttrycka och bygga upp solidaritet och öppna upp oss för resurser som ligger bortom våra gränser, och därför inbjuder vi till reflektion kring, hur vi som kristna kan bli partner i solidaritet med alla troende människor och andra av god vilja. På denna väg mot solidaritet blir de olika gemenskaperna inspirerade och burna av det hopp som de finner i sina respektive traditioner.

En solidaritet som bärs av hopp

Alla människor bär på förhoppningar och drömmar som stärker vår livsvilja även i svåra tider. Som kristna hoppas vi på det utlovade Gudsriket, där hela skapelsen är försonad och lever tillsammans i rättvisa och fred. Detta hopp förändrar vårt liv, pekar bortom den nuvarande världen och får oss samtidigt att följa Kristus i tjänsten för denna värld och att engagera oss för dess välgång. Därför är alla vi kristna kallade att samarbeta och samverka med dem som tillhör andra religiösa traditioner, för att förverkliga vårt hopp på en enda värld av rättvisa och fred. I en vidare mening är vi kallade att bli män och kvinnor av hopp och att samarbeta med alla människor av god vilja för en bättre värld.

Hopp är ett väsentligt kännetecken för alla religioner. Från mänsklighetens historia vet vi att religiöst hopp ofta har inspirerat de troende att kärleksfullt och empatiskt bry sig om dem som lider under mänsklighetens tragedier. Idag behöver vi universella och gemensamma etiska och andliga värden för att ge nytt hopp åt en värld i pandemi. Där kan religionerna ge ett värdefullt bidrag för att än en gång skaka om mänskligheten och vägleda henne i att bygga en ny samhällsordning på lokal, regional, nationell och internationell nivå. Denna nya vision måste stödja sig på människofamiljens enhet och på ett arv av moraliska värden som är gemensamt för alla människor. Vår globaliserade värld driver oss idag att ta ansvar för hela planeten på en grund av religiösa och etiska värden, och att tjäna och hela världen efter COVID-19. Vi är kallade att på nytt rikta vår blick mot världen, framför allt som svar på de svåra sår som vi, våra familjer, våra städer och länder och skapelsen i dess helhet drabbats av.

Vårt fundament för en religionsövergripande solidaritet

Som kristna ser vi fundamentet för en religionsövergripande solidaritet i vår tro på den treenige Guden, som i sig förenar de tre personerna Fadern, Sonen och den Helige Ande.

1. Alla människor är skapade av den ende Guden, Fadern (jfr Gen 1:26-27), vars plan gäller för alla. Vi är systrar och bröder, förenade i kärlek, och förbundna med varandra i samma värdighet som delas av alla människor. Därför bär vi ansvar för varandra, förenade genom den ende Skaparen och skapade till Guds avbild. Detta medvetande utmanar oss att vara ansikte och verktyg för Guds helande kärlek i världen och att försvara eller återställa alla människors värdighet. När vi bär omsorg om varandra och undanröjer de hinder som avhåller oss från att ta ansvar för vår ömsesidiga välgång, ärar vi den till vars avbild vi är skapta. Som den barmhärtige samarierns exempel visar, är denna solidaritet universell, den överskrider alla gränser och riktar sig till alla människor. Vår grundläggande samhörighet och vårt gemensamma ursprung betyder vida mer än den splittring som människor förorsakar och upplever.

2. Vår tillit och vårt hopp ligger i Jesus Kristus, som helar oss genom sina sår (jfr 1 Petr. 2:24). I Jesus Kristus möter vi lidandet ansikte mot ansikte, utan att förlora vårt grundade hopp. Genom sitt offer visade Jesus medlidande i ordets egentliga betydelse, nämligen att "lida med" eller dela lidandet med någon, ända till helande, genom en kärlek som övergår vårt

förstånd. Som kristna är vi kallade till detta helande "medlidande" genom att ge hans kärlek vidare, medan vi samtidigt är beroende av den för vårt eget helande. Den barmhärtige samarierns medlidande tillåter oss att se honom som en avbild av Kristus, som helar världens sår. Vi ser att barmhärtighet och medlidande med alla lidande finns också i andra religiösa traditioner, där man likaså finner talrika exempel på givmildhet och omsorg gentemot de mest behövande.

3. Vi ser Kristus också i den sårade mannen vid vägkanten. I våra bröders och systrars lidande möter vi den lidande Kristus själv (jfr Mt 25: 31-46). Denna förståelse av Kristi medlidande med hela mänskligheten uppfordrar oss kristna att inse att alla lidande har samma anspråk på värdighet och samma rätt till helande – inte ens en "av dessa små" (jfr Mt 18:14) får lämnas utanför. För oss är Jesu solidaritet med de lidande inte bara av grundläggande betydelse, utan det har också en transformativ karaktär: den omfattar alla världens lidanden, lämnar inget avstånd till den andres smärta utan tar den på sig. I Jesu uppståndelse från de döda öppnar denna solidaritet också ett nytt sätt att vara för alla. Uppståndelsen är ett bevis på och skänker visshet om att kärleken är starkare än varje sår, hur djupt det än är, och att döden inte skall få sista ordet.

4. Om vi är solidariska med andra, är vi förenade med varandra genom den Helige andes kraft. Den Helige ande "blåser vart den vill" (jfr Joh 3:8). Om vi tar vård om den andre, framför allt den nödlidande, så som den barmhärtige samariern gör, fyller oss detta kanske med häpnad och ödmjukhet när vi ser Guds verk i detta. Som den andliga kraft, som leder oss i bön till Gud och i solidaritet till vår nästa, förbinder oss den Helige ande på ett särskilt sätt med alla troende människor. Han skänker oss gåvor som vi skall använda till att stödja och bygga upp människor. Han har förmågan att i oss väcka kärlekens, glädjens, fridens, tålmodets, vänlighetens, godhetens, trofasthetens, ödmjukhetens och självbehärskningens gärningar och avhålla oss från självhärlighetens, konkurrensens och avundens väg (jfr Gal 5:22-23.26). Den Helige ande sänder oss ut i världen för att förkroppsliga det Glada Budskapet och vara Kristi händer när vi bär omsorg om alla lidande.

Grundsatser

Vi är övertygade om att det är viktigt att gå denna väg tillsammans, vilket visar sig i att Kyrkornas Världsråd och Påvliga rådet för interreligiös dialog tillsammans har författat detta dokument. Vi tror att både den bakomliggande tanken och dokumentets innehåll återspeglar vår öppenhet och ansvarskänsla som kristna att gå i dialog med dem som tillhör andra religiösa traditioner. Vi står för följande grundsatser som ger oss orientering i uppgiften att tjäna varandra i en sårad värld tillsammans med alla troende människor av god vilja. De framgår ur vår gemensamma tro på Gud, Fadern, Sonen och den Helige Ande och på Guds plan för hela mänskligheten.

1. Ödmjukhet och sårbarhet. Som kristna är vi kallade att gå tillsammans med vår Herre (jfr Mi 6:8, Mt 11:29) och vara beredda att ta del i Kristi lidande och i världens lidanden. I denna beredvillighet att handla med mod och omsorg lär vi oss att tillsammans ge ett levande vittnesbörd. I denna ödmjukhet och sårbarhet följer vi Kristi och hans uppoffrande kärleks (Fil 2:5-11) förebild och finner däri vår fulländning. Det som håller oss fångade i låsta

positioner, som skapar och upprätthåller splittring, är stolthet och oförmåga att öppna sig för den andre på ett sådant sätt att man kan utvecklas vidare. Som Jakob i sin kamp med Gud måste också vi ta risken att såras för att få välsignelse (jfr Gen 32:22-32). Vi blir sårbara när vi säger sanningen till de mäktiga och engagerar oss för dem som lider orätt. Vi tror också på rättvisa som grund för förlåtelse, utan vilken konflikter inte kan biläggas, och vi står i en lång tradition av kristna som gett sitt liv i kamp för detta och därmed blivit en spegelbild av Jesu Kristi osjälviska offer.

2. Respekt. Som kristna måste vi respektera varje enskild människas unika och komplexa situation och hans eller hennes rättighet att berätta sin historia. Vi är kallade att se och behandla människor som aktörer i sin egen historia och vi bör undvika att göra deras rättigheter och deras frihet beroende av faktorer som fysisk eller psykisk hälsa, nationalitet, inkomst, kön, hudfärg osv. Därmed ger vi ett vittnesbörd om en Gud, som uppenbarar sig vid en viss tidpunkt på en bestämd plats och i Jesu Kristi mänskliga ansikte (jfr Jo 1:14) bekräftar mänsklighetens enhet, och om att alla människor är skapade till hans avbild. Därför måste vi sträva efter att överbygga alla klyftor och undanröja all ojämlikhet var de än finns, mellan fattig och rik, mellan män och kvinnor. Det bör ske i ett förtroendefullt samtal och i nära samarbete med dem, vars liv och berättelser ofta påverkas av dessa ojämlikheter (jfr Mt 7:12).

3. Gemenskap, medkänsla och människors bästa. Dessa värden utgör grunden för vårt engagemang i världen (jfr Mt 5:7). Vi är kallade att acceptera människolivets komplexa och smärtsamma realitet, så som Gud gjorde när han blev människa i Jesus Kristus. Bara i gemenskap upplever vi vår mänsklighet helt och fullt, och när vi älskar den andre och tar del av hans eller hennes lidande når vi den fulla mänskligheten så som Gud gett den till oss och uppenbarat den för oss genom Jesu Kristi exempel. Motorn för vår solidaritet är vår önskan att bygga rättvisa och integrativa gemenskaper, utveckla medkänsla och främja det allmänna bästa när vi är mer uppmärksamma på världens sår, som Jesus tagit på sig med sitt lidande tillsammans med de utstötta – ”utanför stadsporten” (jfr Hebr 13:12).

4. Ömsesidigt lärande. Vi är kallade att lära av varandra i dessa kristider. Vi bör också vara öppna för det Gud kan lära oss av dem som vi allra minst förväntar oss att kunna lära något av (jfr Apg 11:1-18). De fattiga och sårade kan ofta förmedla värdefulla insikter och skänka gåvor. Vi måste alla inse vår egen fattigdom och sårbarhet. Vi måste vara beredda att ändra vårt liv i samma mån som vi försöker förändra andras liv: så kan till exempel mottagandet av migranter och flyktingar göra att inte bara de själva utan också de samhällen som tar emot dem upplever förändring. I den lidande och den sårade erfar vi Guds verk (jfr Jo 9:2-3). Skapade till Guds avbild och likhet återspeglar varje människa bilden av Gud, och vi bör fråga oss, huruvida vi fullgör vår kallelse att återspegla Guds kärlek.

5. Bot och förnyelse. För att ta del i helandets och helhetsskapandets process är vi kristna kallade att erkänna vår delaktighet och skuld i många förtryckande system, som förvärrar lidandet för många människor (jfr 2 Sam 12). I visshet om att Gud förlåter oss, måste vi fråga oss i vilken grad vi, som själva är sårade genom synden, har sårat andra eller till och med hela Guds skapelse. Vi måste lyssna till ropen från moder jord och de systrar och bröder som lider. Med värkande hjärta måste vi erkänna att missbruk som sårat de svagaste ibland oss belastar våra samfunds historia. Att erkänna vår medskyldighet till lidandet är

utgångspunkten för verklig förnyelse som gör oss beredda för ett rättvisare liv. En sådan självkritisk reflektion hjälper oss att motstå frestelsen att ge de fattiga skulden för deras fattigdom och de sårade skulden till deras sår. Den hjälper oss också att förkasta föreställningen att somliga människor på grund av sitt värde eller sina handlingar har valts ut av Gud till vare sig framgång eller lidande, och att därvid övervinna de orättfärdiga system som vi stillatigande och likgiltigt låter fortbestå.

6. Tacksamhet och generositet. Kristna borde vara tacksamma och generösa. Vi måste komma ihåg att vi oförtjänt blir rikt beskänkta av Gud, källan till varje fulländad gåva (jfr Jak 1:17). Därför borde vi visa Gud tacksamhet. Vi måste motstå frestelsen att hålla fast vid våra ägodelar. Ett av den tidiga kyrkans kännetecken var den grundläggande ”delandets ekonomi” som åtföljdes av ”jublande, uppriktig glädje” (Apg 2:45-46). Vi finner också exempel på tidiga kristna församlingar där glädje och generositet råder även i trängda lägen och extrem fattigdom, genom stärkande nåd från Gud, som blev fattig för vår skull i Jesu Kristi gestalt (2 Kor 8:1-9). Vår glädje och tacksamhet gentemot Gud som uppenbarade sig själv i Jesus Kristus ger oss den säkerhet och tillit som vi behöver för att ställa oss i tjänst för en sårad värld och låta oss inspireras av oväntade prov på generositet.

7. Kärlek. Vi är kallade att leva Kristi kärlek och visa fram hans ansikte för världen. Vi älskar, därför att han älskade oss först (jfr 1 Jo 4:19). Den praktiserade kärleken visar kristendomens sanna ansikte (jfr Jo 13:35), även om den bild vi som kristna ibland uppvisar, eller som andra tecknar, är svår att älska. Vår tro blir levande i gärningar som uppenbarar Guds kärlek. När vi tillsammans engagerar oss för en bättre värld byggs i många hänseenden Guds värld av rättvisa, fred och glädje. Detta samarbete håller vår tro och vår sändning levande och aktiv, det formar vårt liv som kristna och gör oss till ett kärleksfullt tecken på Kristi närvaro. Det låter kärlek och samförstånd uppstå mellan oss och dem som vi samverkar med för att uttrycka vår kärlek i handling. När vi strävar efter lindring i lidandet strävar vi också hän emot det rike som utlovats oss i och genom Kristus, där de sista skall vara de första (jfr Mt 20:16) – något helt annat än det vi ser bland vår tids mäktiga.

Rekommendationer

Vi uppmanar alla kristna att tjäna sina medmänniskor och bistå dem. Vi lägger dem följande rekommendationer om hjärtat.

1. Att finna vägar att vittna om lidande för att få oss att stå upp mot alla krafter som vill tysta eller störa rösterna från de sårade och svaga ibland oss, och att ställa människor och institutioner som vållar detta lidande till svars.

2. Att främja en inklusivismens kultur som värdesätter skillnader som en gåva från Gud, för att motverka alla tecken på exklusivism, uteslutning, som vi idag ser på olika nivåer i våra samhällen. Detta måste börja redan i familjen och byggas på i andra samhällsliga institutioner. I detta syfte rekommenderar vi ansvarsfulla insatser i sociala medier för att främja en sund och konstruktiv kommunikation och sprida budskap om fred och solidaritet.

3. Att främja solidaritet genom spiritualitet, genom att fundera över hur traditionella spirituella bruk som bön, fasta, enkelhet och givande av almosor kan förknippas med ett starkare medvetande om behoven i världen och om vårt uppdrag till solidaritet med de fattiga.

4. Utbildning för präster, medlemmar i religiösa sammanslutningar och ordnar för kvinnor och män, för lekfolk, medarbetare i själavården och studenter, så att deras empati stärks och att de får bästa möjliga kunskap och nödvändiga verktyg för att i gemenskap med andra engagera sig för en sårad mänsklighet.

5. Att engagera och stödja unga människor. Deras idealism och energi kan motstå frestelsen till cynism i arbetet för att hela den sårade värld som vi alla tillhör.

6. Att skapa rum för dialog som är rymliga och inklusiva (så som detta dokument vill vara). Vi bör lära oss något från dem som tillhör andra religioner om deras motivation, principer och rekommendationer för arbetet i interreligiös solidaritet, så att vi förstår varandra bättre och kan samarbeta närmare. De utstötta i samhället bör höras och respekteras och erbjudas ett hem. Vi bör skapa plattformar för möten mellan olika grupper, så att de kan växa till i kärlek och ömsesidig förståelse.

7. Att strukturera projekt och processer i interreligiös solidaritet, genom att pågående projekt och förefintliga goda förutsättningar analyseras, med tanke på att se, var ett mervärde kan finnas genom samarbete med andra samfund, organisationer eller myndigheter. Projekt borde struktureras så att skapelsens mångfald kommer till uttryck. Vårt arbete kan bara återspegla den mänskliga mångfalden om vi motstår frestelsen att stanna "hemma hos oss". Att tillsammans tjäna en sårad värld gör oss alla till varandras närmaste.

Avslutning

Ekumenisk och interreligiös solidaritet gör vårt religiösa engagemang till en faktor som binder samman mänskligheten, i stället för att splittra den. När vi samarbetar hand i hand med människor från andra trosriktningar och människor av god vilja, ger vi ett föredöme för fred, rättvisa och sammanhållning som är kärnan i vår trosövertygelse. Samtidigt får dessa värden nytt liv och ny kraft.

För de kristna är interreligiös solidaritet en möjlighet både att leva Jesu Kristi bud om kärlek till vår nästa och att tillsammans med andra verka för den fred som är Guds vilja för världen. Vi växer till i kärlek till människorna som vi hjälper, tillsammans med vilka vi hjälper och som hjälper oss. Det ger oss många tillfällen att i fullhet leva det liv som Gud har gett oss – som den Guds avbild, som vi är och delar med andra.

När vi öppnar oss för att tjäna en värld som sårats av COVID-19 i ekumenisk och interreligiös solidaritet, kan vi hämta kraft från Jesu Kristi föredöme, som vi följer. Han kom inte för att bli tjänad, utan för att tjäna (Mt 20:28). Liksom den barmhärtige samariern vill vi visa kärlek och generositet och därmed stödja de svaga och sårade, trösta de drabbade, lindra smärta och lidande och upprätta allas värdighet. Låt oss öppna våra hjärtan och visa solidaritet. Då bygger vi tillsammans en värld som präglas av helande och hopp.